

言えないうちに
さよならも

Kým sa
stihnem
rozlúčiť

Tošikazu
Kawaguči

Štvrtý diel obľúbenej
série o kaviarňach,
ktoré umožňujú
cestovať v čase

Ljndeni

Kým sa stihnem rozlúčiť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Tošikazu Kawaguči
Kým sa stihnem rozlúčiť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

さよならも

言えないうちに

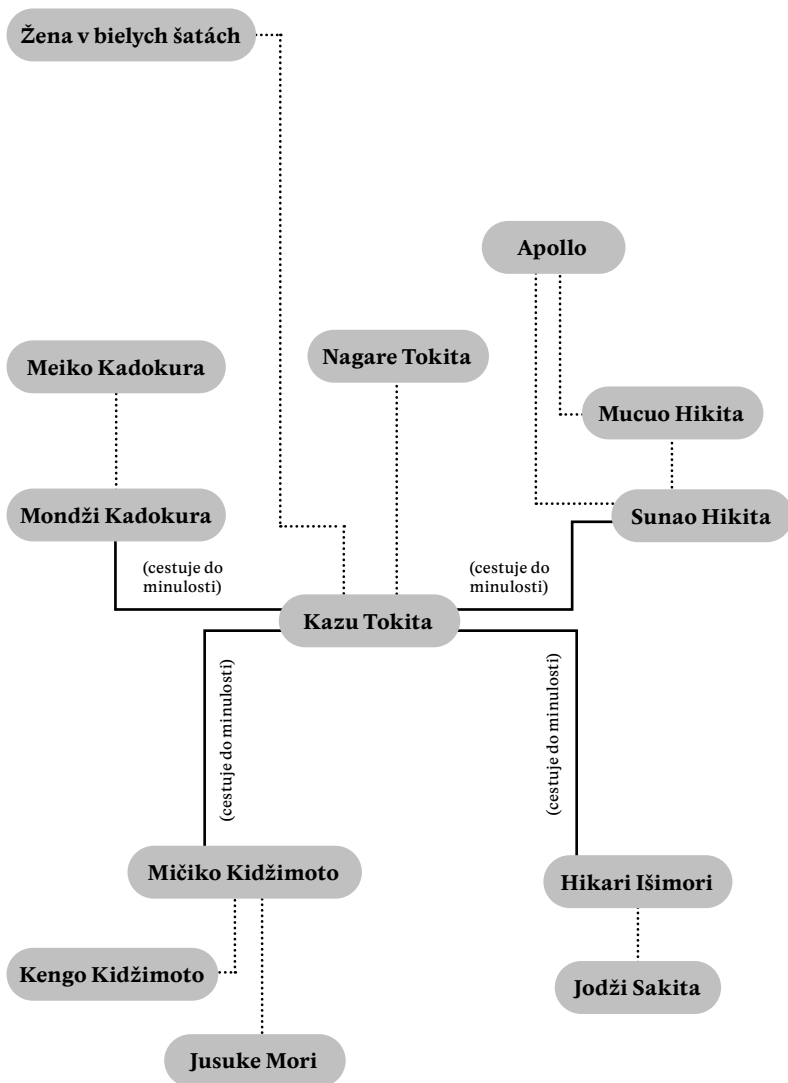
Kým sa
stihnem
rozlúčiť
**Tošikazu
Kawaguči**

Preložil Viliam Nádaskay

Ljndeni

*Ak by ste sa mohli vrátiť do minulosti,
s kým by ste sa chceli stretnúť?*

MAPA VZŤAHOV

OBSAH

Prvý príbeh

Manžel | 13

Druhý príbeh

Rozlúčka | 45

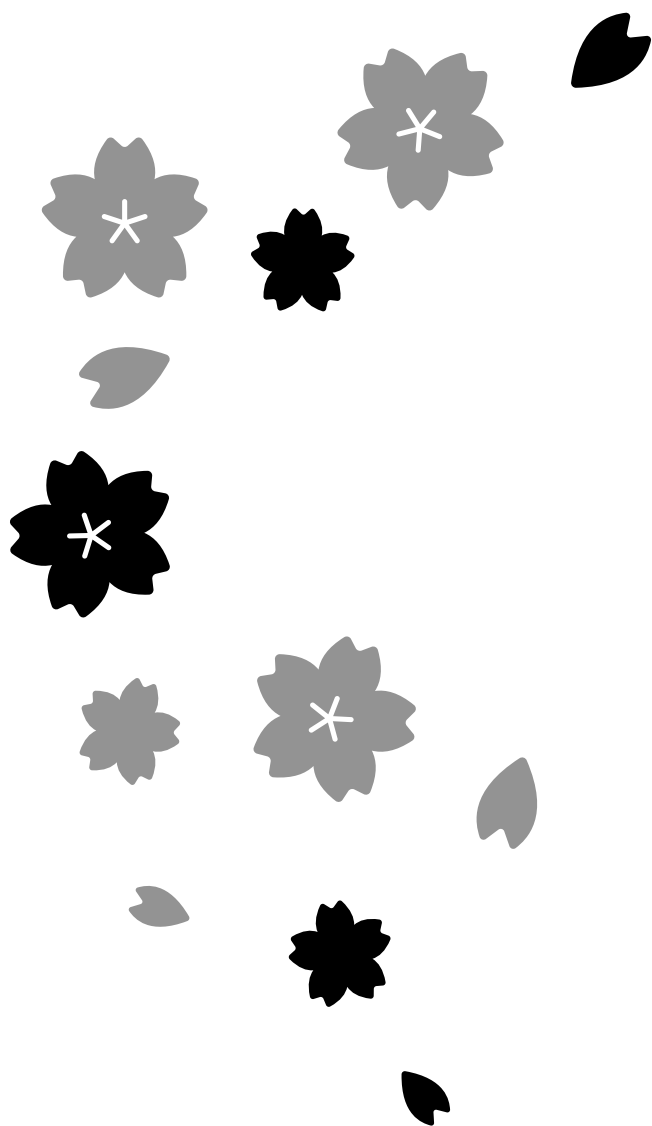
Tretí príbeh

Požiadanie o ruku | 73

Štvrtý príbeh

Dcéra | 115

Poznámka autora | 141

PRVÝ PRÍBEH

Manžel

„Takže prítomnosť sa naozaj nedá nijako zmeniť?“

Mondži Kadokura spýtavo naklonil prešedivenú hlavu. Z vlasov sa mu pritom spustil lístok z višňového kvetu a pomaly dopadol na zem. Kaviareň osvetľovali iba lampy so sépiovými tienidlami, v ich slabom svetle žmúril do svojho zápisníka tak zblízka, že tvár takmer pritláčal o stránky.

„Čo to vlastne znamená?“

„Nuž, vysvetlím to takto...“

Na Kadokurovu otázku odpovedal Nagare Tokita, obrovitánsky, vyše dvojmetrový muž s dlhými, úzkymi očami. Bol majiteľom kaviarne a vždy chodil oblečený v bielej kuchárskej rovnošate.

„Pozrite sa napríklad na túto pokladnicu. Len ťažko by ste v Japonsku našli starší kus. Vraj je neskutočne vzácna. Mimochodom, aj keby v nej nič nebolo, vážila by štyridsať kíľ, aby ju nikto nemohol len tak ukradnúť. No predsa len si predstavte, že by ju jedného dňa ukradli.“

Nagare plesol dlaňou po pokladnici na pulte.

„Určite by ste sa potom chceli vrátiť do minulosti a pokladnicu kamsi skryť alebo poveriť niekoho, aby ju strážil, aby ju nikto neukradol, všakže?“

„Isteže, to dá rozum,“ prikyvoval Kadokura.

„Lenže to sa skrátka nestane. Akokoľvek by ste sa snažili zabrániť krádeži, zlodej by sa do kaviarne vždy nejako dostal a pokladnicu, schovanú alebo neschovanú, by ukradol.“

„Fíha, fascinujúce. Ako to vedecky uchopiť? Zaujímal by ma tu kauzálny vzťah, ak mi rozumiete. Akýsi efekt motýlieho krídla.“ Kadokura vzrušene hľadel na Nagareho.

„Efekt motýlieho krídla?“

Tentoraz naklonil zmätene hlavu Nagare.

„Teóriu o efekte motýlieho krídla predostrel meteorológ Edward Lorenz v roku 1972 v prednáške pre Americkú asociáciu pre pokrok vo vede. V japončine máme príslovie v podobnom duchu. *Keď fúka vietor, debnárom sa darí.*“

„Hm, oukej.“

„Lenže to, že sa prítomnosť nemení, nie je efekt. Skôr náprava, nemyslíte? Ak je to tak, efekt motýlieho krídla neprichádza do úvahy. Je to čoraz viac fascinujúce,“ hundral si nadšene popod nos a čosi zapisoval do zápisníka.

„Pravdupovediac, každému sme vždy hovorili len toľko, že *to je jednoducho pravidlo*, všakže, Kazu?“ Nagare sa pre podporu obrátil na Kazu Tokitu stojacu vedľa neho.

„Áno, je to tak,“ odvetila Kazu a ani nezdvihla zrak.

Kazu bola Nagareho sesternica, v kaviarni pracovala ako obsluha. Mala na sebe bielu košeľu, čiernu vestu a čašnícku zásteru. Mala peknú, bledú pleť a oči dlhé a úzke ako mandle, no nič na nej vyslovene nevytŕčalo. Ak by ste na ňu vrhli rýchly pohľad a zavreli oči, jej tvár by ste len ťažko opísali. Dokonca aj Kadokura musel nasledovať Nagareho pohľad, aby si uvedomil, že tam stojí ešte ktosi. Jej tieň bol nejasný, jej prítomnosť nevýrazná.

Tvárila sa neurčito a čistila pohár.

Do rozhovoru skočila Fumiko Kijokawa. „Čiže, pán profesor Kadokura, za kým ste prišli do kaviarne?“

„Toho profesora môžete vynechať, slečna Kijokawa. Už nie som akademik.“ Rozpačito sa usmieval a škrabal si hlavu.

Fumiko už v kaviarni zažila návrat do minulosti na vlastnej koži: stretla sa so svojím priateľom, s ktorým sa predtým rozišli. Teraz chodila do kaviarne pravidelne, takmer každý deň po práci.

„Aha, vy sa poznáte?“ spýtal sa Nagare.

„Profesor Kadokura ma učil archeológiu na vysokej škole. Ale nie je iba profesorom archeológie. Precestoval celý svet, všeličo zažil. Hodiny s ním pokryli veľa, naozaj som si ich cenila,“ odpovedala Fumiko.

„To si zrejme myslíte iba vy. Musím povedať, že ste boli výborná študentka, vždy najlepšia v triede.“

„Nemusíte mi lichotiť... Iba som nerada prehrávala.“ Fumiko skromne mávla rukou.

Bez ohľadu na to, či naozaj iba nerada prehrávala, Fumiko sa ešte na strednej škole naučila svojpomocne šesť jazykov a na vysokej škole promovala ako najlepšia z ročníka. Kadokurovi, hoci odišiel na dôchodok, utkvela v pamäti jej inteligencia. Nebolo to len o tom, že by neznášala prehrávať.

„Pán profesor, neodpovedali ste.“

„Aha, jasné, chcete počuť môj príbeh, však? No vlastne...“ Kadokura sa odvrátil od Fumiko sediacej vedľa neho a zaboril pohľad do svojich spojených dlaní. „Prišiel som za svojou ženou... ešte aspoň raz sa s ňou porozprávať,“ povedal ticho.

„S vašou ženou? Nepovedzte mi, že je...“ Fumiko ani nemusela dokončiť otázku. Jej naliehavosť Kadokura pochopil hneď.

„Nie, nie, žije.“

Kadokurova odpoveď Fumiko upokojila. On sa však naďalej tváril pochybné.

Fumiko a Nagare cítili, že niečo nie je v poriadku, a čakali so zatajeným dychom, čo povie.

„Žije, no pri nehode si poškodila mozog a odvtedy je vo vegetatívnom stave, v kóme. Už je to dva a pol roka. Pacienti vo vegetatívnom stave bežne žijú tri roky, najviac päť rokov.

Povedali mi, že čoskoro pravdepodobne odíde, vzhľadom na jej vek.“

„To je mi ľúto. Plánujete sa vrátiť, pretože dúfate, že zabránite jej nehode? Ak áno, mrzí ma to, lebo ako som povedal...“

Kadokura pokrútil hlavou a odpovedal: „Nie, tomu rozumiem. Priznávam, že by som si čosi také želal, no teraz, pravdupovediac...“ Poškrabal si obočie. „Celkom ste ma zaujali,“ povedal a nervózne sa zasmial.

„Čo tým myslíte?“ spýtala sa Fumiko nechápavo.

„Mám na mysli možnosť vrátiť sa do minulosti, ale nemôť pritom zmeniť prítomnosť – no nie je to fascinujúce?“

Oči mu zasvietili ako dieťaťu, no vzápätí sklopil zrak. „To muselo znieť dosť nevhodne, keď je moja žena v kóme.“

„Ale vôbec nie.“ Fumiko sa pokúsila usmiať, no nepôsobila uveriteľne. V skutočnosti si naozaj pomyslela *Aké nevhodné*.

„Táto moja stránka ženu dosť znepokojovala. Od malička som miloval archeológiu a celý život som sa sústredil iba na svoje záľuby. Prebrázdil som svet ako dobrodruh a celé mesiace som sa nevracal domov. Žena sa nikdy nestážovala na to, aký som. Starala sa o domácnosť a vychovávala deti. Keď sa jedno za druhým rozleteli do sveta, odrazu sme sa ocitli sami dvaja. A aj tak som ďalej cestoval po svete a nechával ženu osamote. Ale raz, keď som sa vrátil domov, čakala ma vo vegetatívnom stave, čiže v kóme.“

Kadokura vytiahol zo zápisníka malú fotku mladého páru. Nagare a Fumiko hneď rozoznali, že sú to Kadokura so ženou. Keď sa lepšie zahľadeli, jasne videli, že v pozadí sa vynímali veľké kyvadlové hodiny, jedny z troch, ktoré viseli aj v kaviarni.

„Toto je fotka nás dvoch v tejto kaviarni. Povedal by som, že to bolo pred dvadsiatimi štyrmi alebo dvadsiatimi piatimi rokmi. Počuli ste o polaroidoch, však?“

„Myslíte instaxy?“ spýtala sa Fumiko.

„Áno, tak sa im hovorí dnes. Foťáky, čo vedeli vyvolať fotky hneď po cvaknutí na mieste, boli vtedy populárne. Vtedajšia vedúca kaviarne jeden mala. Cvakla nás, vraj aby sme mali niečo na pamiatku.“